

USNESENÍ

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Daniela Spratka, Ph.D. a JUDr. Zory Šmolkové, ve věci

žalobce: **J. Š.**
zastoupen JUDr. Alfrédem Šrámkem, advokátem
sídlem Českobratrská 1403/2, 702 00 Ostrava

proti
žalovanému: **Finanční úřad pro Moravskoslezský kraj**
sídlem Na Jízdárně 3162/3, 709 00 Ostrava,

o žalobě proti nezákonnému zásahu žalovaného,

takto:

- I. Žaloba **se odmítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Po právní moci tohoto usnesení bude žalobci z účtu Krajského soudu v Ostravě vrácena částka 3 000 Kč za zaplacený soudní poplatek.

Odůvodnění:

1. Žalobou doručenou Krajskému soudu v Ostravě dne 16. 7. 2018 se žalobce domáhal ochrany před nezákonným zásahem žalovaného, spočívající v tom, že žalovaný nevyhověl návrhu žalobce na odročení termínu výsledku svědka, nařízeného na 19. 7. 2018, z důvodu nemožnosti zástupce žalobce se výsledku zúčastnit. Žalobce namítal, že žalovaný byl v dostatečném předstihu informován o závažné překážce, která zástupci žalobce bránila účastnit se výsledku, s odročením žalovaný původně neformálně souhlasil, přesto návrhu nevyhověl, ač věděl, že pro složitost věci není možné zajistit včas substituci zástupce žalobce; žalobce má právo se výsledku zúčastnit a být přitom zastoupen zástupcem.
2. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost, neboť nevyhovění žádosti o odklad výsledku svědka nemůže mít povahu nezákonného zásahu. Procesní práva žalobce, které má v souvislosti s realizací výsledku svědka, mají k právu na správné stanovení daně

Shodu s prvopisem potvrzuje

pouze instrumentální povahu a jejich případné porušení nesplňuje přinejmenším podmínku přimotnosti zásahu. Nadto, v posuzovaném případě nelze ani a priori konstatovat, že rozhodnutí bude vydáno, když údajná pochybení správce daně nastala v rámci daňové kontroly po vyměření daně. Žalovaný připustil teoretickou možnost, že by zásahem mohlo být až provedení neodloženého výsledku, nemůže však jím být jednání, kdy správce daně dává najevo, že v budoucnu výsledek provede. Žalovaný dále poukázal na to, že účast u výsledku svědka je právem daňového subjektu, svědek je však účastí povinován a odročení výsledku tak významněji zasáhne do práv svědka, nikoliv daňového subjektu. Poukázal dále na profesionalitu zastoupení advokátem, u které je dle § 29 odst. 2 daňového řádu umožněna substituce, jejíž možnost žalobce skutečně využil, když na plné moci udělené JUDr. Šrámkovi uvedl jako substituta Mgr. Jaromíra Polacha. Konečně namítl, že nic nebránilo žalobci o odročení požádat ihned 25. 9. 2018, kdy se o překážce dozvěděl, a nikoliv až v pátek 29. 6. 2018 v odpoledních hodinách, přičemž správce daně při posuzování žádosti zvažoval i časové předpoklady pro možnost včasného doručení nově vydaného předvolání svědka s ohledem na nadcházející státní svátky 5. 7. a 6. 7. 2018.

3. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že dne 5. 12. 2017 byla u žalobce zahájena daňová kontrola na daň z příjmů fyzických osob za období roku 2014, 2015 a 2016. Dne 14. 6. 2018 byl žalobce vyrozuměn o provedení výsledku svědka dne 19. 7. 2018 v Uherském Hradišti. Dne 22. 6. 2018, po výsledku svědka R. N., sdělil zástupce žalobce správci daně, že ve dnech 18. nebo 19. 7. 2018 proběhne výsledek utajovaných svědků před Policií ČR v jiném řízení, vedeném na územním pracovišti Frýdku - Místku, o čemž se dozvěděl předchozího dne, s tím, že zástupce žalobce poté, co mu bude sdělen přesný termín, požádá o změnu termínu výsledku svědků v tomto řízení; současně sdělil, že územní pracoviště Frýdku - Místku přislíbilo kontaktovat územní pracoviště Bruntál poté, co bude termín výsledku svědků znám. Správce daně přislíbil této žádosti vyhovět s tím, že požádat o změnu termínu musí do 29. 6. 2018.
4. Dne 29. 6. 2018 zástupce žalobce požádal o změnu termínu svědků z 19. 7. 2018, v žádosti odkázal na dohodu učiněnou dne 22. 6. 2018; žádosti přiložil předvolání Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj, územní pracoviště ve Frýdku - Místku. Dne 3. 7. 2018 správce daně kontaktoval svědkyni, která měla být vyslechnuta dne 19. 7. 2018 a které uvedla, že na den realizace výsledku má v práci nahlášenu omluvenou absenci, kterou bylo z provozních důvodů nutno povolit v dostatečném předstihu a tento stav nelze již změnit. Téhož dne sdělil správce daně žalobci, že nevyhověl žádosti o odročení termínu výsledku svědka, neboť územní pracoviště Frýdek - Místek nekontaktovalo správce daně pro odstranění kolize výsledků a současně zástupce žalobce požádal o odročení až v pátek 29. 6. 2018 v pozdních odpoledních hodinách, ačkoliv byl upozorněn na nutnost dostatečného časového předstihu žádosti a ačkoliv o kolizi věděl již od 25. 6. 2018. Zástupce žalobce o odročení požádal ještě ústně dne 11. 7. 2018, žádosti nebylo vyhověno. Dne 19. 7. 2018 proběhl výsledek svědka za účasti jak žalobce, tak jeho zástupce JUDr. Šrámka.
5. Podle § 82 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) *každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech*

Shodu s prvopisem potvrzuje

nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasazeno, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný. Podle § 85 s. ř. s., žaloba je nepřípustná, lze-li se ochrany nebo nápravy domáhat jinými právními prostředky; to neplatí v případě, domáhá-li se žalobce pouze určení, že zásah byl nezákonný.

6. Řízení podle ustanovení § 82 a násl. s. ř. s. směřuje k poskytnutí ochrany v případech, kdy správní orgán zasáhne do práv určité osoby způsobem neumožňujícím využití jiných prostředků obrany, např. žaloby proti nezákonnému rozhodnutí. V případech, kdy je vedeno řízení, jehož výsledkem je vydání rozhodnutí, např. vyměřovací řízení s následným vydáním platebního výměru, je vyloučeno, aby se adresát rozhodnutí domáhal ochrany žalobou podle § 82 a násl. s. ř. s., neboť má možnost domáhat se ochrany podle ustanovení § 65 a násl. s. ř. s. Ochrana před nezákonným zásahem má tedy subsidiární povahu. Nejedná se o alternativní zákonem danou rovnocennou možnost domáhat se ochrany veřejných subjektivních práv. Nejvyšší správní soud již dříve dospěl k závěru (viz rozsudek ze dne 4. 8. 2005, č. j. 2 Aps 3/2004 - 42), že žaloba proti nezákonnému zásahu, pokynu nebo donucení správního orgánu nenahrazuje žalobu proti rozhodnutí správního orgánu a účastník řízení nedisponuje volbou, kterou z těchto žalob považuje za výhodnější.
7. Judikatura Nejvyššího správního soudu současně konstantně uvádí, že v řízení o žalobě proti nezákonnému zásahu nelze podrobovat testu zákonnosti jednotlivé procesní úkony správního orgánu. Účelem žaloby proti nezákonnému zásahu obecně není přezkum procesního postupu správního orgánu ve správním řízení. K tomu slouží řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. K tomu viz např. rozsudky ze dne 27. 9. 2013, č. j. 9 Aps 2/2013 - 63, ze dne 31. 1. 2011, č. j. 2 Aps 4/2010 - 63, ze dne 22. 8. 2007, č. j. 1 Afs 45/2007 - 69, ze dne 31. 7. 2006, č. j. 8 Aps 2/2006 - 95, ze dne 17. 3. 2005, č. j. 2 Aps 1/2005 - 65, či ze dne 17. 4. 2009, č. j. 8 Aps 6/2007 - 256. Zásahová žaloba je tak nepřípustná proti procesnímu postupu správce daně, kterým upravuje vedení řízení, pokud nemožnost, aby v žalobě tvrzené jednání bylo nezákonným zásahem, byla zjevná a nepochybná (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2017, č. j. 7 As 155/2015 - 160, bod 63; tento rozsudek byl sice zrušen náležením Ústavního soudu ze dne 15. 5. 2018, sp. zn. II. ÚS 635/18, důvodem zrušení však byla chybná interpretace žalobních lhůt u nezákonných zásahů, nikoliv samotná metodologie postupu při posuzování přípustnosti a důvodnosti zásahové žaloby).
8. V posuzované věci se žalobce domáhá určení nezákonnosti zásahu žalovaného, spočívající v zamítnutí žádosti žalobce o odročení nařízeného termínu výslechu svědka. Zamítnutí žádosti o odročení termínu výslechu svědka je přitom procesním úkonem technicky zajišťující průběh řízení. Jak dovodila judikatura, úkonem, který pouze upravuje vedení řízení, je takový úkon, který se netýká subjektivních práv a povinností žalobce, vyplývajících z ústavního, mezinárodního či jednoduchého práva v tom smyslu, že buď subjektivní práva a povinnosti z nich vyplývající zakládá, mění, ruší či závazně určuje, resp. mohl by je zakládat, měnit, rušit či závazně určovat (srov. např.

Shodu s prvopisem potvrzuje

rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2005, č. j. 1 Afs 86/2004 - 54, nebo č. j. 6 A 25/2002 - 42). Zamítnutí žádosti o odročení výsledku svědka právo, zejména právo žalobce být výsledku svědka přítomen a klást svědku otázky, vyplývající mu z § 96 odst. 5 daňového řádu, nezakládá, nemění, neruší ani závazně neurčuje; správce daně pouze určil, kdy výslech proběhne a toto rozhodnutí žalobci sdělil s dostatečným předstihem tak, aby se žalobce mohl své právo být výsledku přítomen a klást svědku otázky realizovat. Ačkoliv lze podle okolností konkrétního případu připustit, aby i čistě procesní úkon správního orgánu byl výjimečně zásahem ve smyslu § 82 s. ř. s., taková situace však v posuzované věci z žalobcových tvrzení ani ze správního spisu nevyplývá. Nejvyšší správní soud například připustil, aby zásahem byl nesprávný postup při doručování, pokud představuje pro příjemce písemností nadměrnou administrativní zátěž spojenou se vznikem materiální újmy (srov. rozsudek ze dne 12. 7. 2018, č. j. 2 As 93/2016 - 141- 138, bod 23. odůvodnění), nebo neumožnění nahlédnout do spisu, pokud by bylo v takové intenzitě, že by znamenalo zásah realizaci práva na spravedlivý proces (viz rozsudek ze dne 17. 1. 2018, č. 9 Afs 85/2016 - 51, bod 29. odůvodnění). Žalobcem tvrzený zásah však nesplňuje ani podmínku intenzity, ani výjimečných okolností.

9. Vzhledem k tomu, že nemožnost, aby v žalobě tvrzené jednání správce daně bylo nezákonným zásahem, je zjevná a nepochybná, neboť se jedná o postup správce daně, technicky upravující vedení řízení, krajský soud žalobu jako nepřipustnou odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.
10. Krajský soud dodává, že odmítnutím žaloby nebude žalobci odepřen přístup k soudu. Pokud by totiž byl svědek, u kterého byla zamítnuta žádost o odročení jeho výsledku, vyslechnut bez žalobcovy účasti, mohl by žalobce toto případné pochybení namítat v řízení proti rozhodnutí o doměření daně podle § 65 s. ř. s. Z podobné úvahy vychází i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2016, č. j. 7 Afs 302/2015 - 80. V tomto rozsudku bylo posuzováno usnesení o odmítnutí zásahové žaloby (podané po účinnosti zákona č. 303/2011 Sb.), již se účastnice řízení domáhala ochrany před nezákonným zásahem Finančního úřadu pro Pardubický kraj spočívajícím v tom, že správce daně v odvolacím řízení provedl výslech svědků a pořídil zvukově obrazový záznam o těchto úkonech, a dále v tom, že výzvou ke splnění povinnosti vyžádal písemnost. Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku dospěl k závěru, že krajský soud nepochybil, pokud žalobu odmítl s poukazem na § 85 s. ř. s., když konstatoval, že účastnice řízení se mohla proti předmětným úkonům v řízení bránit žalobou podle § 65 s. ř. s. a nikoliv žalobou podle § 82 a násl. s. ř. s. Mj. uvedl, že: *„Pokud by soud žalobu na ochranu před nezákonným zásahem připustil k věcnému přezkumu, umožnil by stěžovateli fakticky dvojí projednání téže věci před soudem. I kdyby provedení rozporovaných úkonů správcem daně shledaly správní soudy nezákonným, přesto by odvolací orgán musel o odvolání rozhodnout. Toto rozhodnutí by přitom stěžovatelka mohla napadnout před správním soudem žalobou podle ust. § 65 s. ř. s. a správní soudy by se musely celou situaci zabývat znovu. Takový postup by byl v rozporu principem subsidiarity správního soudnictví obsaženým v § 5 s. ř. s. Stěžovatelka může přitom v žalobě proti rozhodnutí o odvolání napadat též procesní vady, jichž se měl správce daně dopustit, a proto nebude zbavena soudní ochrany. Může v ní tedy namítat nezákonnost správcem daně provedených úkonů, nemožnost přihlížet k takto provedeným úkonům, porušení zásad daňového řízení apod.“*

Shodu s prvopisem potvrzuje

11. Uvedený rozsudek přitom napadla účastnice kasačního řízení ústavní stížností. Ústavní soud ji však shledal zjevně neopodstatněnou (viz usnesení ze dne 6. 12. 2016, sp. zn. I. ÚS 1144/16). V uvedeném rozhodnutí Ústavní soud mj. uvedl, že pro posouzení opodstatněnosti ústavní stížnosti je „rozhodující otázka, zda správní soudy odmítnutím projednat žalobu na ochranu před nezákonným zásahem nepřipustně odepřely stěžovateli přístup k soudu, konkrétně ve správním soudnictví. Ústavní soud dospěl k závěru, že nikoli, poněvadž v obou rozhodnutích je zřetelný akcent na skutečnost, že stěžovatelka žalobou vytýkaná procesní pochybení může uplatnit v rámci žaloby proti nezákonnému rozhodnutí dle § 65 a násl. soudního řádu správního, což ostatně ani sama nevylučuje, ba nepřímou tuto skutečnost potvrzuje. Jak Nejvyšší správní soud přilehavě uvedl ve svém judikátu č. j. 1 As 199/2014-81 ze dne 15. 4. 2015, na který oba soudy v nyní napadených rozhodnutích také odkázaly, „Nejvyšší správní soud sice připustil, že nezákonným zásahem může být zahájení a provádění daňové kontroly. Jedním z významných argumentů pro připuštění ochrany proti daňové kontrole cestou žaloby na ochranu proti nezákonnému zásahu je však skutečnost, že ne vždy musí tato kontrola vyústit v rozhodnutí, proti němuž lze brojit žalobou podle § 65 s. ř. s. [viz rozhodnutí rozšířeného senátu ze dne 31. 8. 2005, č. j. 2 Afs 144/2004 - 110 (735/2006 Sb. NSS)]. Obecně ale platí, že přezkoumání zákonnosti vedení správního řízení v rámci řízení o ochraně před nezákonným zásahem by bylo přezkumem předčasným a odporujícím systematice soudního řádu správního (blíže viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2009, č. j. 8 Aps 6/2007 - 256).“ Odtud také plyne, že stěžovatelce se dostalo jasné odpovědi na otázku, proč proti některým dílčím úkonům správce daně je možno brojit žalobou na ochranu před nezákonným zásahem a proti jiným nikoli. K tomu se sluší poznamenat, že nepřipuštění žaloby na ochranu před nezákonným zásahem v otázce zákonnosti samotného vedení správního řízení Ústavní soud již jako ústavně konformní aproboval (viz např. usnesení sp. zn. I. ÚS 1613/15 ze dne 29. 9. 2015). Za daných okolností tak Ústavní soud odmítl ústavní stížnost dle § 43 odst. 2 písm. a) zákona o Ústavním soudu jako návrh zjevně neopodstatněný.“
12. Oporu pro výklad žalobce neposkytuje ani usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 1 Afs 183/2014 - 55. Rozšířený senát se v uvedené věci zabýval situací, kdy Finanční ředitelství v Praze potvrdilo rozhodnutí správce daně, kterými byla účastníci řízení na základě daňové kontroly dodatečně vyměřena daň z příjmů právnických osob. Rozhodnutí Finančního ředitelství v Praze napadla účastnice řízení žalobou u Krajského soudu v Praze. Namítala krom jiného, že správní rozhodnutí byla vydána na základě nezákonně zahájené daňové kontroly, protože správce daně nesplnil povinnost danou § 145 odst. 2 daňového řádu a nevyzval účastníci řízení k podání dodatečného daňového tvrzení. Krajský soud žalobu zamítl. Účastnice řízení napadla rozsudek krajského soudu kasační stížností. První senát Nejvyššího správního soudu při předběžném projednání zjistil, že existuje rozporná judikatura Nejvyššího správního soudu v otázce přípustnosti námitek proti zahájení a průběhu daňové kontroly v žalobě proti rozhodnutí (dodatečnému vyměření daně), jemuž tato kontrola předcházela. Dále shledal, že existuje rozporná judikatura v otázce, zda má správce daně před zahájením daňové kontroly povinnost vyzvat daňový subjekt

k podání dodatečného daňového tvrzení, případně vyloučit způsobilost případného dodatečného daňového tvrzení pro doměření daně podle § 145 odst. 2 daňového řádu.

13. Tyto otázky pak předložil k řešení rozšířenému senátu, který usnesením ze dne 16. 11. 2016, č. j. 1 Afs 183/2014 - 55, vyslovil, že: „I. V žalobě proti rozhodnutí o stanovení daně lze namítat nezákonnost daňové kontroly, která předcházela jeho vydání, i pokud žalobce nenapadl její nezákonnost zásahovou žalobu dle § 82 a násl. s. ř. s. II. Dozví-li se správce daně jinak než na základě daňové kontroly (zejména z poznatků při správě jiných daní, z informací od jiných orgánů či soukromých subjektů nebo z vlastní vyhledávací činnosti) o skutečnostech či důkazech nasvědčujících tomu, že by daňovému subjektu měla být určita daň doměřena, je zásadně povinen daňový subjekt o tom zpravit a vyzvat jej podle § 145 odst. 2 věty první daňového řádu k podání dodatečného daňového tvrzení.“
14. Uvedené závěry odůvodnil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu následovně: „Daňový řád systematicky rozlišuje mezi „řízeními“ a „(dalšími) postupy“ (viz jeho systematika v hlavě VI, § 70 až 107). Zatímco „postupy“ jsou komplexní soubory pravomocí správce daně zjišťovat rozhodné skutečnosti, a to někdy i prostředky silně vstupujícími do nejrůznějších soukromých sfér daňového subjektu, „řízení“ povětšinou směřují k vlastnímu shledání či uložení povinností (výjimečně i práv, např. na odpočet DPH) daňového subjektu. „Postupy“ se od „řízení“ liší povahou svých případných zásahů do právní sféry daňového subjektu. Postupy se právní sféry daňového subjektu dotýkají již samy o sobě tím, že jsou správcem daně prováděny, jakkoli konkrétní povaha a závažnost dopadů provádění postupů může být případ od případu velmi různá - někdy provádění daňové kontroly nemusí daňový subjekt fakticky nijak výrazně pocítit. Podstatné je však to, že „postup“ je uplatněním pravomoci, k němuž je třeba zákonného podkladu a který je možno provádět jen a pouze v zákonem stanovených mezích a zákonem stanovenými způsoby (viz čl. 2 odst. 2 Listiny a čl. 2 odst. 3 Ústavy). Soudní ochrana před „postupem“, mezi jinými tedy i před daňovou kontrolou, tedy slouží k tomu, aby uplatnění pravomoci správcem daně udržela v zákonných mezích a zabránila mu, případně zpětně deklarovala jeho protizákonnost, v případech, kdy by bylo ze zákonných mezí vykročeno. K tomu slouží ve správním soudnictví tzv. zásahová žaloba podle § 82 a násl. s. ř. s. Jí se lze bránit proti všem aspektům daňové kontroly, které mají dopady do právní sféry daňového subjektu popsané v § 82 s. ř. s. Zásahovou žalobou se lze domáhat ochrany před různými aspekty daňové kontroly. V první řadě připadá v úvahu ochrana před tím, že daňová kontrola byla vůbec zahájena nebo že vůbec probíhá. Součástí zákonných limitů kontroly jsou totiž časové i jiné podmínky jejího zahájení a provádění (zejména zahájení a provádění kontroly jen ve lhůtě pro stanovení daně, viz zejm. § 148 odst. 3 daňového řádu, a zahájení opakované daňové kontroly jen za splnění podmínek podle § 85 odst. 5 daňového řádu). Dále lze brojit proti konkrétním úkonům správce daně v rámci kontroly, zejména proti konkrétním excesům ze zákonných mezí při zásazích do soukromé sféry daňového subjektu, například při zjišťování skutečností a zajišťování důkazů v podnikatelských prostorách, event. obydlí daňového subjektu postupem podle § 86 odst. 4 ve spojení s § 81 odst. 1 daňového řádu. Konečně je daňový subjekt oprávněn zásahovou žalobou brojit proti nezákonné nečinnosti správce daně při kontrole. Pomocí zásahové žaloby nicméně nelze docílit „předstižného“ posouzení zákonnosti takových jednotlivých procesních úkonů správce daně, které samy o sobě nemají povahu zásahu ve smyslu § 82 s. ř. s., ale jejichž zákonnost může mít význam při posuzování zákonnosti případného rozhodnutí, jímž

Shodu s prvopisem potvrzuje

by na základě zjištění z daňové kontroly byla stanovena daň (viz k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2006, č. j. 8 Aps 2/2006 - 95, podle něhož „prostřednictvím žaloby na ochranu před nezákonným zásahem nelze podrobovat testu zákonnosti jednotlivé procesní úkony správního orgánu, které zpravidla směřují k vydání rozhodnutí a samy o sobě nepředstavují zásah do práv účastníka řízení“).“ (zdůraznění podtržením provedl krajský soud).

15. Shora uvedené závěry plně odpovídají posuzované věci. Zamítnutí žádosti o odročení termínu výslechu svědka je procesním úkonem, který správce daně použil v daňovém doměřovacím řízení a který směřoval k shledání daňové povinnosti žalobce. Nejedná se o úkon, který by měl jakkoli zasahovat do jeho soukromé sféry (do jeho obydlí či podnikatelských prostor). Důsledky zamítnutí žádosti – provedení výslechu svědka bez účasti žalobce – by žalobce mohl namítat v řízení proti rozhodnutí o doměření daně podle § 65 s. ř. s., když procesní pochybení při výslechu svědka v rozporu s § 96 odst. 5 daňového řádu je součástí posouzení zákonnosti rozhodnutí. Pokud by bylo možno tento úkon podrobit přezkumu i zásahové žaloby, jednalo by se o dvojí přezkum téhož, a takový postup by byl v rozporu principem subsidiarity. Žalobu žalobce je tak nutno postupem podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítnout i jako nepřípustnou podle § 85 s. ř. s.
16. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta.
17. Podle § 10 odst. 3 poslední věta zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, bude po právní moci tohoto usnesení žalobci vrácen zaplacený soudní poplatek

Poučení:

Proti tomuto usnesení lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Ostrava 22. listopadu 2018

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje